

Arbejdsløshedstilfælde, saa kunde, troede han, det høje Ting ikke beskæftige sig videre med det, og for øvrigt, føjede han til, hænger det jo sammen med det store Spørgsmaal om Arbejdsløsheden, som Nationaløkonomerne ikke have løst — som ikke er løst nogetsteds —, og dermed var det ærede Medlem i sin Stilling som Ordfører for dette Tings Flertal færdig med denne Sag. Det forekommer mig, at det er en lovlig flot, en lovlig let Afvisning af et Lovforslag, den omhandler et saa vigtigt Spørgsmaal som dette. Det forekommer mig, at man ikke længe har set en saa let Afvisning af en Sag som den, den ærede Ordfører for Flertallet gjorde sig skyldig i her. Hvad var det saa i øvrigt for en Basis, denne Afvisning skete paa? Det var den, at Nationaløkonomerne er ikke enige. Hvor ved det ærede Medlem det fra? Har Rigsdagen nogen Sindegivet vore Nationaløkonomer den Opgave at granske, hvad der er Arbejdsløshedens Aarsag, og derigennem paavise, hvad der kunde gøres for at afhjælpe den? Nej, det har hverken dette høje Ting eller det andet høje Ting ovenover. Men naar der ikke fra Statens Side er afæsket Nationaløkonomerne Besvarelse af denne Opgave, saa er man ikke berettiget til at sige, at naar de saa ikke have løst den, saa er det, fordi de ikke kunne løse den, og at de overhovedet opgive den. Det er ganske uberettiget, synes jeg, paa den Maade at slaa en Henvisning hen, saaledes som det ærede Medlem gjorde her. Jeg maa i øvrigt sige, at det er min Overbevisning, at hvis Rigsdagen satte en Opgave ud for Nationaløkonomerne, som den, at angive Arbejdsløshedens Aarsager, og ad hvilke Veje den kan afhjælpes uden Hensyn til, om der maatte naas til den Erkendelse, at det ikke kan gøres med Bibeholdelse af vort nuværende Samfunds Ordning, hvis de fik Opgaven med Frihed til at komme til det Resultat, da er jeg overbevist om, at der var Nationaløkonomer ogsaa inden for vort eget Lands Grænser, der vare i Stand til at løse Opgaven. Nationaløkonomerne ved sikkert godt, at Spørgsmaalet kun kan løses gennem en Organisation af vort Erhvervsliv og vore Produktionsforhold, der maa medføre en Ordning af vort Samfund paa andre Principper og paa anden Basis end den nuværende. Og naar de ikke have løst Opgaven, er det simpelthen, fordi de ved, at enhver Erklæring om, at Spørgsmaalet kun kan løses derved, at der bliver opbygget et andet Samfund, vil blive afvist, og at de selv vilde blive erklærede

for nogle Klodrianer, der ikke kunne klare den Sag paa en bedre Maade. Mig forekommer det altsaa, at Henvisningen til, at Nationaløkonomerne ikke have kunnet løse Spørgsmaalet, er ganske uberettiget.

I øvrigt kan det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) være glad ved, at Arbejderne i vort Land ere saa sagtmodige og taalmodige Mennesker, som de ere; thi vare de ikke det, vilde de temmelig sikkert ræsonnere som saa: Vi lide Aar efter Aar under en almindelig permanent Arbejdsløshed, og med visse tilbagevendende Mellemrum er Arbejdsløsheden dobbelt saa stor, som den ellers er. Nu erklære de oppe i Rigsdagen, at Nationaløkonomerne ikke have løst det Spørgsmaal, at man ikke kan befatte sig med det, og saa maa vi se at klare os paa samme Beskub som før. Følgen deraf kunde være, at de sagde: saa maa vi minsandten hænge Nationaløkonomerne, naar de lave Ulykker ved ikke at løse Spørgsmaalet nu. Men vore Arbejdere ere nu en Gang for sagtmodige og taalmodige til at indlade sig paa sligt, og det er vel ogsaa godt det.

Det ærede Medlem henviste til en anden Grund, hvorfor man ikke kunde støtte Fagforeningerne, det var den, at Fagforeningerne vare Krigskasser. Ogsaa den Afvisning synes jeg er lovlig let, thi at Fagforeningerne ere Krigsforeninger, hænger jo sammen med, at selve Arbejdernes Kamp og Stræben for det daglige Brød maablive og er en Kamp, og selvfølgelig maa da deres organisatoriske og planmæssige Bestræbelser ogsaa forme sig som en Kamp. Men jeg kan ikke i mindste Maade indse — og den ærede Ordfører begrundede det heller ikke — at den Omstændighed, at Arbejderne gennem deres Fagforeninger, gennem deres Erhvervsophjælpsforeninger, om vi saa maa kalde dem, ofte ere nødte til at føre Kampe med Arbejdsgiverne, kan afskære Fagforeningerne fra Berettigelsen til at faa Hjælp, naar de ved Siden heraf tage den rent økonomiske Opgave op, at hjælpe deres Medlemmer under almindelig Arbejdsløshed. Jeg ser ikke, hvorfor man ikke skulde være i Stand til at støtte Fagforeningerne i denne enkelte specielle Gren af deres Virksomhed, fordi Fagforeningerne ere Krigsforeninger, saaledes som Livet maa gøre dem til. Vor Gruppes Ordfører har jo i øvrigt tidligere betonet, og gjorde det ogsaa ved Forelæggelsen af Forslaget, at der her ikke er Tale om at støtte Arbejdernes Krigskasser, men kun om at støtte denne særlige Gren